

13 — Narcis, bršljan i sastav susedove monete

Aristotel je imao sve: počasno mesto u školi mudrosti i državnih zanata, svestranost, misterioznu stimulaciju.

Tada je nosio preteču toge i bradu do kolena, danas nosi dizajnersko odelo i mošusne mirisne note, sedamdesetih je nosio skini farmerke sa pink printom.

Ovako se meni moj sveznajući Aristotel poveravao:

„I ne volim mnogo o tome da govorim, i ne volim mnogo što si mi blizak, ali volim svako tvoje pomno uvo na moj glas koji zvoni jezive ispovedi. Još sam bio pisao Drugu Analitiku kada sam započeo O postojanju životinja i kada mi je strašna grozota obuzimala um i silovala telo, ti misliš da je lako odupreti se primitivnom instinktu pobednika, karijeristi su postojali i pre nove ere, i pre oligarhije, mnogo pre Vertera. Čuvari ratnici, Idealna država, dijalektika, ja sam bio mizerni učenik, fleka, daleki eho svakog Platonovog koraka ili tačke, da si ga poznavao, ti bi sada radije sa njim pričao.

— Meni si bitan ti.

— Ti žudiš za platonizmom koji je u meni, a ja žalim sve svoje pogreške večnosti, žalim što ne postadoh narcis, bršljan, sastav monete tvog suseda, što me prati neumorna kletva i tako će činiti dok milijardu zvezda ne dogori i još duže, nisam želeo niti predumišljao, plahovit cirkus ogromnih, loše dresiranih životinja spopadao me je, ćorsokak mi se i u snovima usecao u žutu mrlju.“

Aristotel je ubio čoveka. On vekovima misli kako je to neoprostivo i u svojim ciničnim trenucima pomišljam da on strahuje da ću ga ja zbog

toga manje voleti, on meni glumi otužan patos i demonizam, a sam sam mu nebrojeno puta rekao da me niti kakva njegova teška tajna neće odvratiti od ideje da me taj privlačan, neobičan, protivurečan prevrtljivac oženi.

„Potom je došlo vreme zlatnih ćupova, prinosnih agora, majskih, julskih i oktobarskih bahanalija pučanstva, nasumičnih senzualnosti, moćnici su pod svoje okrilje uzimali najveće besednike, a ja sam sanjao taj prosti san koji se uzastopno ponavljao, taj sramno prost san. Platon je uspevao, ja sam bio polaznik Akademije, i ogorčen, levoruk filozof, iz pretpostavki može da proistekne samo zaključak mojeg dubokog, najdubljeg utemeljenog nepripadanja svetu ideja, prizmatičnom svetu koji nikada nisam takao, moje ideje nisu bivstvovale paralelno sa Platonovim, negde u ravni bi se presekle. Hteo sam njegovu Mnemozinu, i sve njegove muze. Platon je bio ono što je trebalo mene da obuzme.“

A ovaj muškarac koji je par mojih suza umeo da pretvori u bujicu, a posle par sekundi vraćao mi dostojanstvo saborničkim pogledom, on je bio ono što je obuzimalo mene.

Mislio je da je nezasluženo najveći besednik istorije, bio mi je, tako, nepristupačan povremeno;

ivama otrovnicama jer je sjajan, počelni, prvi pravi iskonski naučnik koji je osluškivao i razumeo biosferu, i da je taj tupavi Platon znao išta o pečurkama, da je barem bio prilično upućen, a prilično upućen nije čak nimalo blizu dovoljno upućenom, postao bi ljubimac Aleksandra Makedonskog, ljubimac onaj erotovski, ljubimac kakvog spominje njegov Aristofan; umesto toga, skončao je, kao posledica prava jačeg, moj Aristotel „je bio planuo“

„... bivao sam onespokojavajuće ohol, servirao kobnu večeru, odbacio ozbiljnu stvar kao šalu, učinio nažao; kašljao sam, urlao, jecao, smrtni ropac moje svakolike inspiracije i tek jedan otet krik iz mene,

od Olimpa, ili jednostavno od Platona, u nekom momentu pre kraja ja sam osetio hladnu tečnost na pokajničkim dlanovima...”

I tada je rekao u sebi gordo i autoritativno da niko ne bi mogao da predvidi takav završetak. Raširio je ruke i zaključao tajnu i postao najslavniji, jer je, konačno, to i zaslužio.

Ja sam onaj blentav, osiromašen dušom, ja sam slušalac koji beznađežno mašta o tome da se njegovi muževni zglobovi mrve u mojim prstima. On mene ničim nije zadužio. Niti sam ga ja tražio. Samo se najednom, iznebuha pojavio i bio magičan. Od tada sam živeo dane čekajući Mesec i unapred zamišljajući naše ponoćne razgovore.

Jednom, uz silnu, svetsku bol:

„Rekao sam ti, učini to! Poljubi me, ti čudaku, pretenciozni svaštojedu, hoću da me ljubiš dok vode ne ispare i da mi kožom preneseš svoju urođenu inteligenciju i bež odmerenost i šarene kugle psihodelije, uradi to kao da sam te dostojan, ti hoćeš da te ja preklinjem da spavaš sa mnom, hoćeš scene i jutarnji stid i kolena, ali tu vrstu jeftine šarade ti neću priuštiti.“

A nisam smeo to da kažem, niti bilo šta da kažem, ja sam slušalac. Ali tada sam kroz neživopisnu glavobolju ugledao živopisni maslinjak, Mediteran i krasnopolisno slovo *A*.

A Aristotel se samo smeju ljio, cerio, dao mi na znanje kako je on, ma šta učinio, ipak etički superiorniji od mene, gledao me sa jarosnim prezirom i posedovao samodovoljnost koju ja nikada nisam stekao, odgovorio je:

— Ti si nestabilniji od mene, i istopio si se do ništavila i možemo i to da probamo jednom, ali moram najpre da skupim dobar strah i obzir, ti si tako nešto već pričao nekome, zar ne, slutim da jesi jer si upravo sve to tako vešto ispričao.

Nakon toga nisam hteo da ga vidim danima, ali taj grešnik me je sveo na najbleđe odjeke, na novčanicu, svo vreme me je zapitkivao nešto, čuo sam ga kroz otvoren prozor, i kad bih ga zatvorio takođe, dopirao je iz polena, parketa, mojih atoma.

Danas osluškujem njegovu krivicu u sedmom krugu, dok sa tavanice Sikstinske kapele pada bezbroj purpurnih pečuraka.